Ч. 60. Середа 30 (17) марта 1910. Рік XX.

Виходить у Львові
що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові
в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Конференция в справі податкових предложень. — По бійцї в угорскім парляментї. — Новий італїяньский кабінет. — Гостина нїмецкого канцлера в Римі. — Держави північної Америки а справи африканьскі

В парляментарних кругах розважують гадку скликаня спільної конференциї обох парляментарних комісий податкових для наради в справі податкових предложень. Ті предложеня будуть обговорювані в тім напрямі, аби буджет оперти в будучности на системі ощадности.

Бувший президент угорского сойму п. Юшт, приймаючи онногди вечером угорских дневникарів, осудив ще раз поведене своїх сторонників в справі нападу на ґр. Кін Гедерваріого, однако заявив: по перше, що судити в тій цілій справі може лиш сойм а не суд і по друге, що виновники нападу мають на своє оправдане ту обставину, що мусіло обняти їх справедливе обурене на вид поведеня правительства, котре грішми, напором і підкупством хоче зломити волю народу.

Про розвязане угорского сойму відозвав ся цікавим способом дневник „Az Ujsag“:

„Дух Угорщини визволив на останку край від сеї зволочи, котра держала верховладу чотири роки в своїх руках. Закляте, що гнобило за той час весь край, уступило ся, а ті люди повернули знов там, звідки вийшли, до кльоак. Були то самі обманцї і зрадники народу. Зєдинені в одну ватагу полїтичні підприємці показали наостанку свої внутрішні почуваня. На дармо випирають ся они, що не приготовляли відомої бучі, та що підчас свого панованя руководили ся найблагороднійшими змаганями. Тимчасом говорили все про революциї і порушили навіть пекло та єднали ся з балканьскими ворогами монархії. Перед виборами хотїли они ще показати сьвітови, що зможуть навіть набити радників Корони. Але вимкнули ся перед нами побідним способом як в народнім переказї чорт, що полишив за собою лише поганий сопух“.

Рада угорских мінїстрів з 23 марта займала ся подіями соймовими, а також підготовленєм нових виборів. В слїдуючім тиждни ґр. Кін-Гедерварі вибирає ся до Відня, щоби про все подати звіт Цїсареви.

Італїяньский король покликав, як звістно, до утвореня кабінету звістного полїтика і многократного мінїстра Люццатіого. Підпирають Люццатіого Джолїтті і Сонніно. Має він бути великим противником Австриї. Люццатті уродив ся в дуже поважаній жидівскій родинї в Венециї 1841 р. ще як австрийский підданий. В 26 роцї житя був вже професором права в унїверситетї в Падуї. Від р. 1900 єсть професором унїверситету в Римі. Був він чотири рази мінїстром скарбу і належить до найбільших поваг фінансово-полїтичних не лише в Італїї, але й в цілій Европі. Положив великі заслуги, передусім перевівши конверсию італїяньскої ренти, завдяки чому довів до рівноваги в італїяньскім буджетї, а відтак заключивши торговельний договор з Франциєю, завдяки чому покінчив з руйнуючою полїтикою митовою, котру розпочав Кріспі, аби приподобати ся Бісмаркови.

З дипльоматичної сторони стверджують, що розмова канцлера Бетмана-Гольвеґа з ґр. Ґічіярдінім показала повну однодушність Італїї з прочими членами тридержавя в балканьских справах. В тім самім напрямі висказує ся також бюро Вольфа, що стоїть в близких відносинах до канцлера, в своїм комунікатї. А іменно відвідини канцлера суть після слів

---

28)

ПІРАТ.

З анґлїйского — капітана Маррията.

(Дальше).

Франціско стояв коло середного вікна, коли Гевкурст з шаблею в руцї появив ся в нїм. Вицїлену на себе рушницю відбив шаблею на бік і куля нешкідно засвистала понри его голову. Мав ще ступити на один щебель, аби вилїзти на вікно; тоді вистрілив до него Франціско зі свого пістолета, куля поцїлила его в ліве рамя і він пустив ся лївою рукою драбини та утратив рівновагу. Заки вспів знов вхопити ся, один Іспанець пхнув его так сильно рушницею в груди, що він повалив ся назад. Упав з драбини, а упадаючи пірвав за собою одного чи двох своїх товаришів, що лїзли за ним по драбинї.

Франціско по упадку Гевкурста, котрого пізнав по голосї, уважав дальші напади на то вікно менше небезпечними; тому підбіг до лївого вікна, бо чув, що в тім місци Каін сам додавав своїм людям відваги. Єго побоюванє про небезпечність при тім вікнї показало ся правдивим. Каін стояв дїйстно вже при вікнї і пробовав силою вдерти ся до середини, але стрітив опір зі сторони Дієґа і инших відважних Іспанців. Але начальник розбишаків мав за своїм поясом повно пістолєтів і вже з трех вистрілив з успіхом. Дієґо і двох з найважнійших его людий були ранені, а прочі, що ставили ему опір, налякали ся его величезної страти.

Франціско кинув ся отже на Каіна; але що значила відвага молодця против великаньскої сили розбишаки? Як раз вхопив Франціско Каіна за горло і хотів правою рукою вистрілити з пістолета, коли один з тих, що ішли за Каіном, вистрілив до Франціска з своєї рушницї і блеск вистрілу осьвітив на хвилю лице Франціска, котрий скрикнув: „Кров за кров!“

Того було досить, аби напад Каіна відперти. Він скрикнув наляканий мнимим надприродним явищем і упав стративши на хвилю сьвідомість з драбини на догаряючі ще останки веранди.

Упадок обох їх провідників і рішучий опір Іспанців здержали напір розбишаків. Они задержали ся і вскорі почали відступати, забираючи з собою ранених.

Іспанцї піднесли голосний крик побіди, кинули ся за ними під проводом Франціска по драбинах в долину і стали тепер з своєї сторони нападаючими. Відворот розбишаків відбував ся ще в порядку; они на переміну стрілями ряд за рядом і так удержували Іспанців в приличнім віддаленю, доки не дійшли до своїх човен. Тут прийшло до завзятої борби. Але розбишаки утратили за богато людий і були крім того ще знеохочені пригодою своїх провідників. Гевкурст держав ся ще на ногах і видавав холоднокровно прикази. Ледве побачив Франціска, кинув ся серед найзавзятійшої борби обох сторін на него, вхопив его за руку і з величезною силою потягнув між розбишаків. „Нехай діє ся, що хоче, а ви того держіть і не випустіть!“ — крикнув до розбишаків, котрі сейчас зловили Франціска і поволи уступали поза будинки, де в пристани стояли їх човна. Франціска звязали і понесли на човно. За кілька хвиль всї розбишацкі човна плили вже як можна найскорше долі рікою, аби утечи перед кулями Іспанців, котрі бігли берегом і переслїдували ворога.

XIV.

Стріча.

Побіджені розбишаки вернули до свого корабля. Люди, що лишили ся були на корабли, мали надію і приладили ся на витяганє з човен скринь повних золота, а тимчасом їм привезено лише ранених, а неодин з товаришів полишив ся мертвий на березї. Капітан був сумний і пригноблений. Гевкурст мав поважну рану і скоро лиш вийшов на поклад, мусїли его завести до каюти і покласти в постіль. Одно, що здобули, був їх давний товариш Франціско, а послїдні слова, які Гевкурст міг промовити, коли его принесено до каюти, були, аби Франціска закувати в кайдани. Човна тихо витягнено на поклад і між розбишаками слїдне було загальне знеохоченє. Розпущено всї вітрила і коли розвиднїло ся, побачили Іспанцї „Местника“ вже далеко від берегів на повнім мори.

На корабли розійшла ся вскорі чутка, що

того комунікату доказом щирого взаїмного довіря між Німеччиною і Італією. В часї з'їзду стверджено, що політика, спочиваюча на основах тридержавного союза, яка стала певною запорукою мира, занадто глубоке коріня запустила в обох краях, щоби мала зміняти ся із зміною осіб. Спільно з віденьским кабінетом змірє римский і берлиньский кабінет до удержаня на Вході status quo. Они відносять ся з симпатиями до конституційного розвою Туреччини як і до розвою балканьских держав та попирають однодушні стремлїня всїх держав до удержаня мира.

Американьска комісия повернула з подорожи до африканьскої републики Лїберії і предложила президентови Тафтови свої пляни, котрі він закомунікував конґресови. Сполучені Держави мають позичити Лїберії більшу суму для заспокоєня її вірителїв та помочи їй своїм впливом уреґулювати граничні спори, а за те дістануть право взяти участь в уреґульованю фінансових відносин Лїберії і в урядженю поліциї та право заложеня стациї для своїх кораблів як також право контролї над митами Лїберії.

Новинки.

Львів, дня 28 марта 1910.

— **Іменованя.** Президия гал. кр. Дирекциї скарбу іменувала официялів рахункових: Марк. Фуксевича, Стан. Красицкого і Войт. Цвинара ревідентами рахунковими в IX кл. ранґи ранґи в гал. властях скарбових; — іменувала дальше: респіцієнта сторожі скарбової Север. Вендзіловича, титул. старших респіцієнтів: Мих. Столярчика, Володис. Яросевича і Кар. Курца та респіцієнтів сторожі скарбової: Мих. Джугана, Стан. Гутковского, Вал. Липковского, Ант. Волянина, Фр. Данка, Стефана Шую, Мих. Палевича і Тад. Впоровского комісарями сторожі скарбової II кл. в XI клясї ранґи.

— **З краєвого союза кредитового.** Дня 25 с. м. відбули ся загальні збори Краєвого Союза кредитового у Львові під проводом голови Тов-а ради. Двору Григория Кузьми а участи 25 членів. Др. Кость Левицкий зложив звіт за XI рік адмістрациї і виказав постійний і правильний розвиток стоваришеня. По звіті провірної комісиї, яка три рази в році провірила все діловодство в стоваришеню, збори уділили дирекциї і надзир. раді абсолюторию. Потім ухвалено розділити чистий білянсовий зиск за р. 1909 в квоті 27.392·87 К в той спосіб, що на 5 прц. дивіденду від членьских уділів призначили суму 19.535·21 К, на резервовий фонд 2.000 К а на специяльну резерву страти при позичках 5.857.66 К. До надзираючої ради вибрані поновно радник Двора п. Григорий Кузьма і п. Йосиф Гурик, соймовий посол і господар в Угринові. В склад контрольної комісиї увійшли поновно: Юліян Січиньский, старший рах. радник дирекциї Домен у Львові, Ілия Кокорудз, ґімназияльний професор і Микола Заячківский, інспектор „Народної Торговлї“.

— **Село Сокиринці** гусятиньского повіта, можна справедливо назвати взірцевим і дай Боже, щоби більше таких було. Єсть там читальня „Просьвіти“, „Сокіл“, руска крамниця і ин. Молодіж згуртована в обох наведених товариствах уладила минулого року 4 амат. театральні представленя, вечерниці в честь Т. Шевченка і подбала о прапор „Сокола“. Під прапором всї члени товариства зложили акт відреченя від горівки: а також переведено ухвали в двох читальнях в Сокиринцях, щоби кождий в місяци зложив крейцар на Тов. „Просьвіту“ і Тов-о Педагоґічне, а від кождої вкладки членьскої 10 с. на приватну ґімназию в Копичинцях.

— **Нещаслива пригода.** До львівского загального шпиталю зголосив ся оногди господар з Білки шляхотскої, Йосиф Грушка, котрий обходив ся так неосторожно з набитим револьвером, що прострілив собі праву руки в самій долони.

— **Дрібні вісти.** Русини в Скрептоні (в Пенсильванії) зложили на хрестинах у Михайла Каміньского і у Василя Гришка 95 К в дарі для приватної рускої ґімназиї в Яворові. — Редакцию „Учителя“ обняв др. О. Сушко, проф. акад. ґімназиї у Львові і до него треба відносити ся в справах редакцийних. — Краєв. суд карний відділ III пошукує тої пані, котрій мошенник Яків Надельректе Брандес вкрав на ул. Краківскій дня 14 марта з кишенї 88 К готівкою. — В четвер о 3 год. 39 м. по полудни дало ся почути сильне землетрясенє в Мурав в Стириї і тревало 5 мінут.

— **Репертуар руского театру в Коломиї.** (Саля Каси ощадности). Початок о год. $7\frac{1}{2}$ веч.

В середу, дня 30 марта с. р. „Зоряний вінець“, містерия в 3 діях В. Пачовского, музика Людкевича.

В четвер, дня 31 марта с. р. „Галька“, опера в 4 діях Ст. Монюшки. Гостинний виступ Фільомени Лопатиньскої з головній партиї.

— **Похорон бл. п. Тита Ковальского** відбув ся дня 26 с. м. в Спасові при величезнім здвизі народа. Простора церков, обчислена на два тисячі душ помістила ледви половину народа, що прибув, щоби віддати послїдну прислугу свому щирому опікунови і батькови, тій золотій души, що за кривду уміла платити добром і серцем і сему безсеребреникови, який не дбав про майно, а оставив по собі найкрасше майно, бо щире поважанє і глубокий жаль у всїх, що мали нагоду стрінутись з сим сердечним чоловіком. На похорони прибуло 20 сьвященників. Похід похоронний ішов під проводом о. митр. Левицкого з Сокаля. Прегарні похоронні промови виголосили о. радн. Криницкий з Бабятина і о. радн. Давидович з Тартакова. Над гробом промовив також місцевий дїдич, проф. унїв. Рацїборский, який звеличав в Покійнім свого щирого приятеля, незрівнаного сьвященика, рідкого, подиву гідного чоловіка. На похорон прибули: староста з Сокаля, п. Калиневич, маршалок повіту, п. Країньский, бурмістр Сокаля п. Височаньский, та богато приятелїв і знакомих. Домовину несли на саме кладовище сьвященики, дїти і парохіяни. Преосьв. Владика перемиский С. Е. Чехович не могучи особисто явити ся прислав кондоленцийну депешу родині Покійника.

— **Страшна катастрофа.** Із Сатмару на Угорщині наспіла нині вість о страшній катастрофі, яка стала ся в селї Екеріто, в наслідок пожежі в ночи з недїлї на понедїлок. В катастрофі тій згинуло 290 осіб, а тяжко ранених було 150. Село Екеріто, сатмарского комітата єсть досить велике, бо має около 2000 душ. Отже в якійсь стодолї відбувала ся там з недїлї на понедїлок забава з танцями, в котрій взяло участь кількасот осіб. Стіни стодоли позавішувано ґірляндами і лямпіонами, а щоби ніхто не міг увійти на забаву без білету, замкнено одинокі двері від стодоли на ключ. Підчас забави один з лямпіонів займив ся, а огонь в одній хвили обняв також ґірлянди. Настав страшенний переполох. Всї кинулись до дверий, а що двері були замкнені і не можна їх було виважити, то зробила ся перед ними така глота, що ті, котрі були на самім переді, попадали на землю, а тимчасом другі з заду перли дальше і так в одній хвили звалили ся одні на других так, що купа людских тїл зовсїм затарасувала двері. Одінє на людях зачало горіти, а наконець звалили ся на них ще й бальки стелї та придушили своїм тягаром і тих, що вже були задушули ся і тих, що ще жили. Зпід румовища ще чути лиш було зойки і стони. Тїла декотрих осіб були спалені на вуголь, а богато було тяжко попечених. З двох войскових музик уратувало ся ледви 4 особи. В селї настав сум і плач, а в цілій охрестности велике пригноблєнє. Завізвано войско, щоби підчас похорону непасли-

---

причиною поражки розбишаків був Франціско. А хоч розбишаки лиш могли здогадувати ся, що Франціско пізнав розбишацкий корабель і і що лише та одна обставина мусїла спонукати Іспанців, що приготовили ся до оборони, то однако мали они оправдану причину брати той здогад за цілковиту правду. Тому для многих став ся він ненавистним і они з радостию дожидали его смерти, котра мусїла послїдувати по его теперішнім увязненю.

— Пст, масса Франціско! — відозвав ся тихий голос близько місця, де Франціско сидїв закований на одній скрини.

Франціско оглянув ся і побачив Крумана, свого давного приятеля.

— Ах, Помпей, чи ви всї ще на кораблі? — спитав Франціско.

— Всї? Нї — відповів Круман хитаючи головою. — Кількох померло, кількох утїкло — ще лиш нас чотирох лишило ся. Масса Франціско, як ви знов сюди дістали ся? Всї гадали, що ви вже погибли. Але я казав все — нї, не помер, бо має коло себе чари, свою книжку.

— Коли то було причиною мого ратунку, то я ту книжку ще маю — відповів Франціско, витягаючи зза пазухи свою біблію; бо й як то дивно може виглядати, а Франціско сам був так забобонно привязаний до тої книжки, що сеї ночи перед розбишацким нападом взяв еї і сховав до кишенї.

— То дуже добре, масса Франціско, коли так то можете бути зовсїм безпечні. Іде сюди Джопзон — то дуже лихий чоловік. Я іду геть.

Між тим Каін, пригноблений і сумний, сидїв в своїй каюті. В его нутрі вела ся борба. Помимо рани, яку одержав колись з руки Франціска, був би він нїколи не дозволив Гевкурстови висадити хлопця на ту пусту, піскову лаву, де мусїла его ждати лиш повільна, голодова смерть. Хоч як він був подразнений явним упором хлопця, то однако все ще любив его, а навіть більше, як би сам надіяв ся. Коли він, подужавши трохи, дізнав ся, де Франціско висаджено, понав і суперечку з Гевкурстом, робив єму тяжкі і поважні докори і то такими словами, яких Гевкурст нїколи не міг забути нї їх простити. Нераз уявляв собі Каін, як Франціско умирає повільною, голодовою смертию і тоді був дуже нещасливий.

Від часу, коли він гадав, що хлопець вже не жиє, его привязанє до него вернуло з далеко більшою силою — і від того часу нїхто не бачив, аби Каін усьміхнув ся. Він став ще більше понурий і лютий, як доси і люди дрожали, коли він появив ся на покладї.

Поява Франціска по так довгій перерві і то в сторонї сьвіта, де можна було як найменше того надїяти ся, зробила на Каінї величезне вражінє. Він ще не здавав собі справи з того в хвили, коли Франціска знесено на човно, бо ще не прийшов був до повної сьвідомости по своїм омлїню, аж доперва коли човна наблизили ся до корабля, пересьвідчив ся, що дійстно має коло себе хлопця. Він був би кинув ся єму на шию і цїлував его, бо Франціско видавав ся тепер в его очах цїннїйшою добичею, як всї богатства Індиї. Лиш одно добре і чисте чувство не завмерло ще в его груди; він так вже пересяк всїми злочинами, так купав ся майже в крови, против цїлого сьвіта вів війну, а одно чувство жило все в его души і вибухло тепер як ясна, чиста, пічим неугашена полумінь. Оно могло бути для него як морска ліхтарня, аби вивести его з пітьми і бурий его поганого житя на дорогу жалю, покаяня і добрих дїл.

Але й инші чувства підпимали ся в души капітана і бороли ся в нїй як колись. Він знав з досьвіду Франціскову твердість і рішучість. Тайним, для Каіна непонятним, а навіть як він гадав надприродним способом, мусїв Франціско дізнати ся про насильну смерть своєї матери і обжалував его тоді о то. Чиж не треба було надїяти ся, що на прихильність і любов, яку він почував для молодця, відповість він знов ненавистию і упором? Того був він майже певний. І его понура, люта вдача знов проявила ся і він знов подумав, що за напад на его житє мусить пімстити ся.

Нагла поява Франціска зачудувала его не меньше, як колись спосіб, в який він дізнав ся про смерть своєї матери; він на его вид задрожав, немов би побачив духа з того сьвіта, що прийшов, аби его обжалувати і заповісти єму вічну погибель. Так один образ за другим, один страшнїйший від другого пересував ся перед очами Каіна, аж він вкінци рішив ся приключати хлопця до себе.

(Дальше буде).

вих жертв удержувало порядок. До несеня помочи тим, котрі остались ще при житю, стягнено лікарів з цілої охрестности.

— **Мануня Тарновска.** Істория графскої родини О'Рурків сягає аж до десятого столїтя до Ірляндиї. О'Рурки походять від якоїсь старої родини, що колись панувала в Ірляндиї і суть споріднені також з ірийскою галузию роду Стюартів, отже Мария Тарновска була би після того спорідненою також зі звістною в історії королевою Мариєю Стюарт. Предок О'Рурків кн. Урґаль, був, кажуть, в девятім столїтю королем в ірляндскій провінциї Коннат (Connaught). Єго син Гуґо називав ся вже О'Рурк. У вісімнайцятім столїтю вивандрував ґр. Корнило О'Рурк до Росиї і служив тут у войску та помер в 1760 р. яко ґенералмайор російскої армії. Єго син оженив ся з якоюсь міщанкою Юлїєю Ґрінвальд, Нїмкинею і з того подружа походить ґр. Маврикій, котрий знов оженив ся був з якоюсь панною Батеєв. Єго син ґр. Николай О'Рурк оженив ся з панною Сідлецкою і то були родичі Мануні, пізнїйшої ґр. Тарновскої. Отже Тарновска вийшла з такого роду, котрий єсть мішаниною ірийского, нїмецкого і російского походженя, мішаниною королївского роду, підупавшої аристократиї, войскових авантурників, російскої шляхти і звичайних собі людий. Мати Мануні мала походити з якоїсь російскої дворяньскої (шляхотскої) родини. Ґр. О'Рурки не мали великих маєтків, але все-таки зачисляли ся в Києві до найвисшої аристократиї і держали ся здалека від других; не любили, ба й ненавидїли родину Тарновских, котрих не уважали собі за рівню длятого, що Тарновскі виводили свій рід від козацкого гетьмана.

Старий О'Рурк і старий Тарновский не сходили ся з собою, але тому не могли перешкодити, щоби їх дїти не сходили ся в аристократичних товаристрах. Найстарша донька графа О'Рурк, Мария, котру вся київска аристократия не називала инакше як лиш „Мануня", була собі красавиця, яких рідко, і хоч була незвичайно високого росту і струнка, всі єї дуже любили. Коли инші дївчата високого росту називано тичками, то у Мануні як-раз вся аристократия вчисляла єї високий ріст до єї краси та уважала будову єї тїла за ознаку расовости, досить, що Мануня стала найпершою красавицею в Києві.

На Васюка прийшов час служити у войску. Зложити іспит на однорічного охотника не міг, отже подавав просьбу за просьбою, щоби єму вільно було пізнїйше колись ставити ся. Остаточно в послїднім році, обовязуючім до служби войскової, мусів таки ставити ся до бранки і єго відослали до шпиталю. То правда, що гулянє і розпустне житє зруйнувало єго було зовсім, але й то може бути, що впливи й гроші помогли єму до того, що єго зовсїм увільнено від войска.

Тепер міг він вже сьміло женити ся з Мануною, котра єму зовсїм завернула була голову. Але тому противили ся як старий Тарновский так і старий ґр. О'Рурк. Тимчасом молодята присягли були собі вічну любов і вірність, а їх знакомі та приятелї хотїли конче, щоби Васюк оженив ся з найпершою красавицею і щоби Мануня дістала богатого чоловіка. Отже роблено всїлякі заходи, щоби тих двоє побрали ся.

В домі Тарновского жила ще старенька єго матїр, бабуня Васюка, котра дуже любила внучка і готова була для него все зробити. Васюк звернув ся тоді о пораду і поміч до своєї бабуні а бабуня, коли не могла нїчого вдїяти ані у свого сина ані у ґр. О'Рурка, згодила ся на то, щоби они потайком побрали ся і обіцяла їм свою поміч, доки аж родичі не погодять ся з доконаним фактом. Отже молоді люди втекли з дому своїх родичів, чи нїби радше Васюк викрав Мануню і щез десь з нею. Вся аристократия в Києві і охрестности знала о тім і розповідала собі голосно в сальонах. Знали навіть, де відбуде ся вінчанє. Молоді дївчата з аристократиї дістали позволене від своїх родичів, щоби були за дружки а офіцири і урядники підняли ся бути за дружбів і так відбуло ся вінчанє за відомостию бабуні в однім селї недалеко Києва. Тарновскому і О'Руркови годї було вже що вдїяти і кождий, що міг, дав молодій парі на дорогу житя. Ґр. О'Рурк дав донцї своє благословене і трохи дорогоцінних окрас а Тарновский синови також своє благословенє і богато гроший.

Телеґрами.

Відень 29 марта. Є. Вел. Цїсар вернув вчера з Вальзе.

Відень 29 марта. Міністер справ внутрішних Гердль і міністер просьвіти Штірґкґ одержали ордер Зелїзної корони I. кляси. Управитель міністерства рільництва шеф секциї Поп одержав достоїньство тайного радника.

Будапешт 29 марта. Кореспондент угорского бюра кореспонденцийного, висланий до Екерто, телеґрафує: В цілім селї розпука. Люди формально з розуму сходять. З під згарищ видобуто спалені тїла так, що їх годї розпізнати. Стверджено доси, що згинуло 400 осіб; ранених єсть звиш 100. Страшну катастрофу спричинило замкненє стодоли і густе уставленє лавок в стодолї.

Москва 29 марта. Сербский король оглядав вчера місто а відтак приняв представителів шляхти і благотворительного общества. Відтак поїхав до Києва. Король жертвував 2800 франків для убогих міста.

Константинополь 29 марта. Вчера прийшло в палатї послів до острих атаків на міністра робіт публичних Галачіяна а крики прибрали такі розміри, що треба було відрочити дискусию. Становище міністра уважають за захитане; зачувати однак, що молодотурецка більшість готова удержати єго в урядї.

Ніцца 29 марта. Якийсь незнаний чоловік викликав минулої ночи астронома Шарльоа на улицю, кажучи, що до него наспіла телеґрама і убив єго вистрілом з револьвера.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні годинн від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел минутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **$2^{\underline{30}}$**, 5·$\underline{50}$, 7·25, **$8^{\underline{55}}$**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, 10·$\underline{30}$.
З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, $\overline{10}$·20*), **$2^{\underline{05}}$**, 5·53, **$6^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.
З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, $\overline{10}^{12}$.
З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·$\underline{44}$, 6·$\underline{29}$*), $\overline{11}$·$\underline{55}$*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·$\underline{28}$, 6·13*), 11·$\underline{39}$*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, $8^{\underline{20}}$.
„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ $^1/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
З Янова:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ 10·$\underline{10}$.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·$\underline{15}$.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 $11^{\underline{45}}$.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **$12^{\underline{45}}$**, $3^{\underline{50}}$, **$8^{\underline{25}}$**, 8·40, **$2^{\underline{45}}$**, 3·30*), $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, $\overline{11}^{\underline{15}}$.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $\overline{8}^{00}$, $11^{\overline{10}}$.
До Черновець: **$2^{\underline{50}}$**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), $10^{\underline{38}}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, 11·$\underline{25}$.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·$\underline{45}$.
До Сокаля: 6·14, 11.05, $7^{\underline{10}}$, $\overline{11}^{\underline{35}}$*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.

З „Підзамча":

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, $8^{\underline{39}}$, $11^{\underline{32}}$.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), $6^{\underline{30}}$, $\overline{10}$·35*)
*) до Винник.

З „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 5·$\underline{53}$*), 6·32, 1·49*), 6·$\underline{50}$, 10·$\underline{54}$*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брукович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.
До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).